

ARS DOLORIS

Mai înainte pe coastă
Mă revăzui pe Nilul împotmolit și domol
Prin țargile văzduhurii, prelung, din jargă veștă
Se auzea chemarea lui Homo sapiens.

25 Nu se așteaptă cu totul nici viată de-astă dată
Și-un timp din de groasă deodată mă trezi
Pentru un sicriu de scândură toată, lăcătoasă
Născut de nor și moarte în voia Duhării.

5 Îmi trebuie o nouă suferință
Ca să mă pot deprinde cu uitarea,
Căci în furtună numai o furtună
Astîmpără, pe stînci, descătușarea.

5 Îmi trebuie-o durere fără seamăn
Durerea veche să mi-o pot înfrînge,
Căci numai cînd voi plînge în tăcere
Pentru tăcerea ta nu voi mai plînge.

De ce te miri? E loc destul în mine
10 Pentru-un vulcan ce-așteaptă să erupă,
E loc destul în mine pentru vinul
Turnat, la zile mari, din cupă-n cupă.

Sînt mai încăpător decît o rană,
Mai vast decît o peșteră din ere
15 Și poate că e loc destul în mine
Și pentru tine și pentru tăcere.

Doar pentru mine nu e loc în mine,
Eu singur nu-mi găsec în mine locul,
De-aceea vreau o nouă suferință
20 Din care focul meu să-și soarbă focul,

De-aceea vreau o nouă încheștare
Pe care harfa mea s-o strîngă-n coarde.
Căci numai cînd voi arde-n mii de ruguri
Pe rugul meu aprins nu voi mai arde.